

## Arrest

nr. 222 524 van 12 juni 2019  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT  
Maria van Bourgondiëlaan 7B  
8000 BRUGGE**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SELIMOVIC, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat een verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het belang raakt aan de openbare orde en de Raad kan dus ambtshalve het belang bij het beroep in vraag stellen.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

*"De zaken 208 087 en 208 083 (volgnr. 2) worden samen opgeroepen en behandeld.*

*De voorzitter stelt het belang bij beide middelen van de verzoekschriften in vraag. Voor wat betreft het eerste middel, waarin telkens wordt uiteengezet dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet had mogen worden uitgereikt zolang het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog in behandeling was, verwijst zij naar het arrest Gnandi van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin duidelijk wordt gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden genomen nadat in eerste aanleg is beschikt over een verzoek om internationale bescherming. Voor wat betreft het tweede middel, waarin in beide zaken de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, wijst de voorzitter erop dat de verzoeken om internationale bescherming die verzoekers hebben ingediend hebben geleid tot negatieve beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de Raad de hiertegen ingediende beroepen heeft verworpen. Bijgevolg werd de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel onderzocht en niet gegrond bevonden. De verzoekende partijen stellen dat voormeld arrest Gnandi duidelijk is en erkennen dat zij geen belang kunnen doen gelden bij hun eerste middel. Voor wat hun tweede middel betreft, stellen zij te willen volharden in hun standpunt dat de situatie in Afghanistan erg onveilig is en wijzen zij erop dat zij om die reden nieuwe verzoeken om internationale bescherming hebben ingediend".*

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond nog een belang te hebben bij het eerste middel.

Voor wat betreft het tweede middel: kernpunt van verzoeksters betoog ter ondersteuning hiervan is dat er in de bestreden beslissing geen enkele motivering kan worden gevonden rekening houdende met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en haar streek van afkomst. Ze verwijst hierbij naar een resem rapporten waaruit volgens haar blijkt dat de situatie in Afghanistan in ruime mate is verslechterd.

Zoals reeds meegedeeld ter terechtzitting kan geen abstractie worden gemaakt van het feit dat de Raad in zijn arrest nr. 219 545 van 8 april 2019 ondertussen net zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de slotsom kwam dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden toegekend. In dit arrest kan worden gelezen:

*"(...) Gelet op wat voorafgaat oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker en zijn echtgenote er niet in slagen hun beweerd regio van herkomst en hun verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. Zij blijven bovendien in gebreke ook maar enig begin van bewijs voor te leggen met betrekking tot hun Afghaanse nationaliteit en hun verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen. Verzoeker verklaart dat hij in het bezit was van een taskara die hij onderweg naar Europa verloor. Ook zou zijn echtgenote in het bezit zijn geweest van een paspoort dat verzoeker moedwillig vernietigde (gehoorverslag, 2 februari 2017, 21) en dit terwijl het bewijs van identiteit en nationaliteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure. In redelijkheid mag bijgevolg verwacht worden dat verzoeker het belang van dergelijke documenten diende te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij internationale bescherming wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen.*

*Dat verzoeker moedwillig documenten vernietigde die hun identiteit en nationaliteit zouden kunnen aantonen verhindert verder nog enig geloof te hechten aan hun bewering hun land van herkomst te hebben ontvlucht uit nood aan internationale bescherming en bevestigt het bedrieglijk karakter van hun asielaanvraag.*

*Dienvolgens kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.*

*(...)*

*Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.*

*De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekers maken omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van hun verklaringen omtrent hun herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Het komt de Raad niet toe om over de verblijfplaats van verzoekers voor hun komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig zijn uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoekers op dit punt uitdrukkelijk werden aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en zij dus veelvuldig de kans hebben gekregen zich toe te lichten. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan de verzoekers om tijdens de procedure hun ware identiteit, nationaliteit en regio of land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers hierin manifest falen.*

*Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.*

Uit dit arrest blijkt dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd haar beweerde regio van herkomst en haar verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. De Raad stelt thans vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nochtans opnieuw verklaart afkomstig te zijn uit Mazar e Sharif in de provincie Balkh in Afghanistan. Voorts stelde de Raad in zijn arrest nr. 219 545 van 8 april 2019 vast dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij is om tijdens de procedure haar ware identiteit, nationaliteit en regio of land van herkomst aannemelijk te maken, waarin ze niet is geslaagd. Het komt, zo stelde de Raad, hem niet toe om over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer, zo stelde de Raad, gezien de verzoekende partij op dit punt uitdrukkelijk werden aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en zij dus veelvuldig de kans heeft gekregen om toelichtingen te verschaffen. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig, aldus de Raad.

Het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partij hield een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Tevens werd nagegaan of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepalingen van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 17 februari 2009; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; HvJ 18

december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35 en UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De Raad ziet gelet op dit alles niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij het volharden in haar tweede middel, gericht tegen een beslissing die werd getroffen na de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus maar voor het bovenvermeld arrest van de Raad van 8 april 2019 met nr. 219 545 dat tot dezelfde slotsom kwam. Er is ook geen sprake van een uitvoering van een gedwongen verwijdering waarvan de verzoekende partij in het tweede middel gewag maakt.

Het louter indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming doet aan dit alles geen afbreuk.

Aangezien geen belang bij de middelen wordt aangetoond, is het beroep onontvankelijk.

## 2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA